

a propiedade privada é un roubo. trece notas

Daniel Salgado

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

SALGADO, DANIEL (2011 [2010]). “a propiedade privada é un roubo. trece notas”. *Quantas letras para um rio*. Anotación: 2 de setembro de 2010. <<http://letrasparaumrio.wordpress.com/2010/09/02/a-propiedade-privada-e-un-roubo-trece-notas-por-daniel-salgado/>>. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*. <<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/839>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

SALGADO, DANIEL (2010). “a propiedade privada é un roubo. trece notas”. *Quantas letras para um rio*. Anotación: 2 de setembro de 2010. <<http://letrasparaumrio.wordpress.com/2010/09/02/a-propiedade-privada-e-un-roubo-trece-notas-por-daniel-salgado/>>. Consulta: dd/mm/aaaa.

* Edición en pdf en *poesiagalega.org* dispoñíbel desde o 25 de maio de 2011 a partir do URL indicado. Consulta: 24/05/2011.

a propiedade privada é un roubo. trece notas

daniel salgado

I

as conclusións da última xuntanza en londres do autodenominado g-20 evitan a palabra capitalismo. falan de «economía mundial» e así procuran abrogar a posibilidade de pensar outra organización do modo de produción e das relación que del se derivan. contra esa variante da corrupción da linguaxe actúan, tamén, os poemas de *non son de aquí*. «o mapa» –cito– «dunha lingua sen exército», textos que certifican a necesidade dunha vida non administrada:

II

o poema enfronta, sempre, a corrupción da linguaxe:

III

a autora reivindicaba, en entrevista con ana salgado, unha nova división do sensíbel. por volver a jacques rancière, o poema orixina porvires imprevistos. «no fondo, non hai nada / que non poida evitarse». a escrita como refutación da pertenza. antes de 2008, joseba sarrionaindia titulou un libro *non son de aquí*. maría do cebreiro sábese feliz coa coincidencia. para james joyce, irlanda era una mierda:

IV

bertolt brecht, en anotación do seu diario (1920): «a linguaxe está aí para condenar os feitos. este é o seu único papel»:

V

as nacións con estado non teñen vento. nada importa menos en *non son de aquí* que a delimitación das cousas: trátase de eliminar o fórceps do real, do que existe. a vida é o que se vai perdendo e daquela non se escribe para reter ningún obxecto: escíbese por aprendermos a vivir no intersticio:

VI

lemos un libro de lugares, xeográfico e material, como xa leramos *o barrio das chinesas* (2005). en *non son de aquí*, a estratexia para unha poética insubmisiva vólvese da non inocencia e do oposto ao idealismo. contra certa taxonomía preguiceira (maría do cebreiro posmoderna?), unha práctica situada. «creo moito en desprazarme», afirma na entrevista antes consignada, «e se teño algo máis que dicir, será dito dende lugares novos»:

VII

este texto non utiliza letras maiúsculas:

VIII

o traballo de maría do cebreiro fai por se extraer do antigo réxime. non lle resultan funcionais as dicotomías pactadas: desmonta os tabiques que afastan o privado do público, o individual do colectivo, a historia das historias, a ética da estética. «e así como o problema / da pintura / é a luz, o da vida / é a sombra», arrinca *escena invernal (amsterdam)*:

IX

refugar o radicado, as horas firmes, a disciplina do poema de consenso, loitar por non facer un poema moral, descubrir o que acontece se non paramos quietos. a certeza de que todo poema xorde dunha perda. *non son de aquí* opera en oposición ás identidades inmóbiles, detesta a seguridade como procedemento constitutivo:

X

en palabras de isaac lourido para o periódico *diagonal*: «cando maría do cebreiro escribe, os poetas *repeinados* bótanse a tremar». destruír imposturas tamén é obriga do poema: a destitución de toda normalidade, a derruba de edificios novos, unha cartografía do escuro, «amar a quen se atopa polo camiño»: as estratexias de autodefensa inscritas na linguaxe:

XI

non hai civilización válida: hai o crime e o seu esplendor: a sucesión de fracasos que conducen, samuel beckett, ao mellor fracaso: non existe a literatura, existen as condicións de emerxencia que producen o poema: para a autora, «a vella discusión / entre humanismo / e guerra ao capital»:

XII

«que o poema nos libre da razón alegórica»:

XIII

o pasado 13 de abril, a prensa recollía homenaxe a jean-luc godard nás páxinas designadas de información internacional. a tradución é miña: «un novo xeito de protesta social esténdese en francia: os traballadores empezan a tomar como reféns aos dirixentes de empresas en crise». todo vai ben. saúde

Este texto, lido originariamente na livraria Couceiro em Abril de 2009 no transcurso da presentación de *Non son de aquí* de María do Cebreiro, encontra-se regido sob licença Creative Commons 3.0 BY-NC-SA e foi liberado no blogue *Quantas letras para um rio* (<http://letrasparaumrio.wordpress.com/>) em Setembro de 2010